

LIZ OUWENS

CAMPING GASTEN

In het bos wordt
het lichaam van Lina
gevonden.

Ze hangt
zonder kleren aan
een touw...

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

PEPIJN

Pepijn graait een hoopje kleren bij elkaar en propt ze in de zwarte sporttas die hij eerder met een wild gebaar op het vergeelde bloemetjesdekbed gooide. Als laatste pakt hij zijn mobiel die in zijn hand begint te rinkelen. Hij schrikt zo hevig dat hij het ding bijna laat vallen. ‘Ja?’ Hij klinkt bijna angstig.

Aan de andere kant van de lijn klinkt de uitgelaten stem van zijn vrouw. ‘Een leverworst van Frederiks.’

Het dringt tot hem door dat Annick het over haar bingoprijs heeft. ‘Mooi, mooi.’

‘Is er iets?’

‘Goh, ja. Nee, ja. Ja.’

‘Wees even duidelijk, Pepijn. De pauze is zo voorbij.’

‘Ik moet naar huis.’

‘Alweer? Hoezo?’

‘Vertel ik je later,’ zegt hij omdat hij zo vlug geen smoes kan bedenken, maar weet dat hij zo snel mogelijk weg van hier moet. Hij ziet Lina weer liggen. Hoort opnieuw haar raspende ademhaling waar steeds langere stiltes tussen vielen. ‘Iets met werk.’

‘Ja, dat verwachtte ik al. We gaan weer beginnen. Bel je me vanavond?’

‘Doe ik.’

Zonder hem gedag te zeggen, hangt Annick op.

Hij klemt zijn mobiel tussen twee bollen sokken en ritst de tas dicht. Haastig verlaat hij hun stacaravan. Het grind onder zijn voeten klinkt als een oorverdovend kabaal en hij kijkt schichtig

om zich heen of iemand hem kan zien. ‘Normaal lopen,’ spreekt hij zichzelf toe. Een moment komt het in hem op te fluiten, dan ziet hij in dat het er misschien net iets te dik bovenop ligt en klikt met een nonchalant gebaar op zijn sleutel, waarmee hij de portieren van zijn Citroën C1 ontgrendelt.

Een vloek vult de auto, wanneer hij niet veel later bij de slagboom staat en zijn blik op het donkere chalet van Lina en Sander richt. Hij weet dat het deze keer fout is gegaan. Hij had beter op haar moeten letten. Het ontbreken van haar ademhaling bracht hem compleet in paniek. Hij bevrijdde haar van dat koord. Die verdomde lijn waarmee hij haar vastmaakte aan de grendel van het raampje boven het hoofdeinde van het bed. Ze deden het vaker en toch liep het deze keer anders. Waar ging het mis?

De slagboom komt omhoog en vol gas verlaat hij de camping.

Hij zit verstijfd achter het stuur en rijdt snel. Hij neemt de bochten te ruim, slingert over de weg en stuurt overdreven naar de kant zodra er een tegenligger aankomt. Als hij niet uitkijkt zal de politie hem aan de kant zetten bij een toevallige ontmoeting. Dat kan hij er nu niet bij hebben. Hij dwingt zichzelf rustiger te rijden. Een donker bestelbusje komt hem tegemoet en hij krijgt de gedachte die hij de laatste tijd steeds vaker heeft als een groot voertuig hem tegemoetrijdt: één ruk aan het stuur en alles is voorbij. Diezelfde drang kreeg hij vroeger ook als op het station de trein arriveerde of toen hij boven op een klif stond bij een van zijn vele reizen. Alsof een onzichtbare hand hem een duwtje zou geven. Destijds was het gevoel onschuldig geweest, nu is de verleiding steeds moeilijker te weerstaan. De bestelbus en de Citroën C1 passeren elkaar, terwijl zijn natte handen het stuur krampachtig omklemmen.

Het is schemerig wanneer hij de camping nadert. Zodra hij zijn straat in reed besloot hij toch terug te gaan. De paniek heeft

plaatsgemaakt voor een wonderlijke rust. Het lukt hem weer na te denken en hij is tot de conclusie gekomen dat hij niet zomaar op de vlucht kan slaan. Hij zal van het lichaam af moeten komen. Het doet hem pijn dat hij Lina straks in de aarde zal stoppen en toch kan het niet anders. Ze zullen zijn sperma in haar vinden. Hij heeft het al zo vaak op televisie gezien: dat het sperma in het slachtoffer naar de dader leidde. Ze zullen denken dat ze door hem is verkracht en dat hij haar vervolgens heeft gewurgd. Ze mogen haar niet vinden.

Hij parkeert bij hun stacaravan. De gordijnen van hun slaapkamer zijn open. Annick zit nog in de recreatieruimte. Hij zal haar zeggen dat het probleem al opgelost was, voor hij goed en wel thuiskwam.

Hij haalt diep adem en zet zich in beweging. Het is laat. Een schaars aantal lantaarnpalen vormen de enige lichtbron op camping De Bossen. Schichtig om zich heen kijkend bereikt hij het met onkruid begroeide veldje, aan het eind van het terrein. Ooit stonden hier meerdere caravans en tenten. Tegenwoordig staat er alleen nog een verouderde caravan. Een herinnering aan de tijd dat ook hier van een vakantie werd genoten, jaren geleden toen de camping nog goed liep.

Met natte sokken in zijn slippers bereikt hij de caravan. Hij knippert met zijn ogen en wrijft kort over zijn linkeronderarm. Van de rust die hij zojuist voelde is weinig over. Behoedzaam opent hij de deur en laat zijn ogen wennen aan het donkere gat. Zijn hand glipt in zijn jaszak en terwijl hij met zijn mobiel bij schijnt, bereidt hij zich voor op het levenloze lichaam van Lina. Hij treft een lege zithoek.

SANDER

Verveeld draait Sander aan de hendel en laat een genummerd balletje in de goot vallen. ‘Nummer zesenvijftig,’ klinkt zijn stem door de microfoon die niet goed aangesloten is, waardoor de recreatieruimte zich vult met een irritante piep. Bert rommelt met de snoeren, waardoor nummer zestig beter te verstaan is.

Volgens Bert is de bingomolen een professionele en net nieuw. Zijn oom zou hem vlak voor zijn dood hebben aangeschaft.

Hij laat zijn blik door de recreatieruimte glijden. Annick, die met rode wangen gebiologeerd naar haar kaart kijkt, trekt zijn aandacht. Ook de rest van de zaal lijkt zijn adem in te houden. Vol spanning wachten ze op het volgende nummer. ‘Zestien.’ Hij legt het gekleurde balletje op het controlebord.

Hij had zich dit anders voorgesteld, toen de notaris hem vertelde dat zijn oom hem de camping naliet. Vol vreugde accepteerde hij de erfenis van Herbert. Hij kent de camping goed. Als klein jongetje kwam hij hier iedere zomer. Lina was minder enthousiast en had weinig zin het bruisende Amsterdam te verlaten voor een aantal grasvelden met daarop caravans en tentjes tussen de bomen. Toch lijkt ze haar plek al aardig te hebben gevonden. Ze is in ieder geval minder humeurig dan een maand geleden, toen ze hun chalet betrokken. Bovendien hebben ze hun eigen appartement behouden, zodat ze van eind oktober tot begin april weer thuis zijn.

Hij voelt de spanning toenemen. De hele avond deelde hij nutteloze prijzen uit, met de leverworst als absoluut dieptepunt.

Toch is de opkomst hoog en lijken de gasten zich aardig te vermaken. Bert verzekerde hem al dat het afschaffen van de wekelijkse bingo hem niet in dank zou worden afgenomen. Nu hij hier langer is moet hij Bert gelijk geven. Het liefst had hij van de camping direct een glamping gemaakt. Kamperen in luxe. Hij ziet het al voor zich. Een veld vol grote safaritenten met genoeg ruimte voor zes tot acht personen. Met aparte slaapcabines en normale bedden. Het is een investering, maar met zoveel luxe kan hij een mooi bedrag per nacht vragen en verdient hij het zo terug. Hij gaat het doen ook. Sander geeft de hendel weer een slinger. Veranderingen doorvoeren, in een gematigd tempo. Hij kan het zich niet permitteren de vaste gasten van zijn camping te verjagen. Zij zijn te veel gehecht aan vaste gewoontes.

‘Vijfzeventig.’ Het geroezemoes neemt toe. Het gourmetstel dat hij twee jaar geleden als kerstpakket ontving, doet het goed deze avond. Het was ook het mooiste cadeau dat hij kreeg van het reclasseringsbureau waar hij tot het overlijden van zijn oom voor werkte. Lina en hij hadden het ding nooit geopend. Het leek hem plezierig. Lekker tutten met die kleine pannetjes. Lina had het burgerlijk gevonden. Zij eet liever tapas bij haar lievelingsrestaurant Frenzi aan de Zwanenburgwal, omdat je daar ook glutenvrij kan eten. Dat is een van haar idiote grillen. Geen gluten, dat zou hartstikke ongezond zijn. Alsof ze ooit ziek is geworden van producten met gluten.

‘Vijf.’

‘Bingo!’ Annick springt omhoog.

Agnes, de overbuurvrouw van Annick en Pepijn, kan net voorkomen dat de stoel tegen de vloer klettert. Donkergrijs linoleum, een doorn in zijn oog. Het lag er al toen hij hier als kind bingo speelde. Destijds vond hij het overigens wél een leuk spelletje.

Hij pikt nog net de jaloerse blik van Agnes op, voor zijn gezichtsveld wordt geblokkeerd door een magere, blonde dame van halverwege de dertig. ‘Wauw Annick, het is echt jouw avond.

Behalve met de leverworst ga je er nu ook met de hoofdprijs van-
door.’

‘Ik kan het gewoon niet geloven,’ klinkt Annicks uitgelaten stem.

‘Eerst moeten we het natuurlijk checken.’ Hij geeft de kaart aan Bert die de cijfers op de kaart vergelijkt met de ballen op het controlebord.

Hij is erg op hem gesteld. Bert deed hier al klusjes toen hij nog een kleine jongen was en ook nu komt hij regelmatig goed van pas voor de karweitjes waar hij zich liever niet aan waagt. Verstoppingen in het toiletgebouw bijvoorbeeld. Het is een klus die Bert met verve klaart.

‘Correcte bingo.’

Hij overhandigt Annick het gourmetstel en zij houdt het omhoog. Trots kijkt ze de zaal in. Hij ziet de afgunst op de meeste gezichten. Ze zullen het haar vast misgunnen omdat ze de leverworst al heeft en kort gaat er een warm gevoel door zijn lijf, wanneer hij Annick weg ziet lopen met de grote kartonnen doos. Hij voelt sympathie voor de vrouw die is getrouwd met een hork van een vent. Hij gunt haar zoveel beter. Hij hoopt dat Pepijn anders reageert dan de mensen in deze zaal en binnenkort knus met haar zal tutten, en niet kutten zoals Lina het noemt, met de pan-
netjes en kleine stukjes kipfilet.

LINA

De bankschroef is er weer. Strak om haar keel. Het voelt goddelijk zodra het koord haar de adem beneemt. Langzaam voelt ze dat de zuurstoftoevoer naar haar hersenen minder wordt. Klanken verstommen, de ruimte vervaagt. Haar ledematen tintelen, haar hart bonst door haar hele lijf. Ze wil kreunen, in plaats daarvan komt er slechts een gorgelend geluid uit haar mond. Ze verdwijnt in een trip waar ze verslaafd aan is geraakt. Ze balanciert op het randje van genot en de dood.

Pepijn stoot driftig in haar en houdt haar ondertussen nauwlettend in de gaten.

Ze weet dat hij kickt op de macht die hij over haar heeft. Het maakt zijn orgasme bijna net zo intens als wanneer hij zelf een touw om zijn hals heeft.

Terwijl hij geniet van zijn ontlading verliest ze haar bewustzijn. Een raspnd geluid ontsnapt aan haar mond.

Ze komt bij. Hoelang ze buiten bewustzijn was weet ze niet. Inmiddels is het schemerig geworden. Ze wrijft over haar hals. De huid gloeit en ze weet hoe het vlees er nu uitziet. Met moeite komt ze overeind, elke spier in haar lichaam is stram.

Het laatje kraakt zodra ze het uit het houten kastje schuift. Ze haalt er een potje vaseline uit, opent het en smeert de zalfachtige substantie op haar wond.

Haar oog valt op de boosdoener die als een slang naast het uitgeklatte bed gedrapeerd ligt. Pepijn moet het ding af hebben

gedaan. Waar is hij? Normaal liggen ze na de daad een tijdje verstrengeld in elkaars armen. Strelen ze elkaars lijf zacht met hun vingertoppen. Een contrast met de seksvorm waar hij haar in heeft ingewijd.

Het begon met zijn handen die zachtjes knepen. Breath Control Play. Nu doen ze het met een touw.

Ze vist haar ondergoed van de plakkerige vloer, trekt haar slipje omhoog en laat het elastiek tegen haar heup ketsen. Zodra ze is aangekleed trekt ze aan het matras dat na enige inspanning weer twee banken vormt met in het midden een tafel.

Met een slobberige trainingsbroek, wit hemdje en verwarde blonde haren verlaat ze de caravan die op het meest verlaten plekje van de camping staat. Het ding stond hier al toen zij en Sander de boel overnamen. Volgens Pepijn is het van niemand. Dat is ook te zien. Wanneer het barrel aan een trekhaak gekoppeld wordt, zou het na drie meter al uit elkaar vallen. Soms is ze bang dat ze met haar hoofd een gat in de flanken veroorzaakt, zodra Pepijn te hard in haar stoot. Ze vermoedt dat hun bewegingen vanaf de buitenkant op z'n minst te zien zijn. Daarom is het goed dat het veld afgelegen van de caravans en tenten ligt. Op dit gedeelte van camping De Bossen komt nooit iemand.

Ze verruilt het grasveld, waarbij de sprieten hoger dan haar enkels staan, voor een grindpad. Ze loopt Pepijns stacaravan voorbij. Waar is de Citroën? Ze verlaat het pad en vervolgt haar weg naar haar eigen woning. Een houten chalet dat luxer oogt dan de vele stacaravans die het campingterrein rijk is. Haar woning in het kampeerseizoen. Helaas zoveel minder comfortabel dan het appartement dat zij met Sander in het laagseizoen in Amsterdam betreft.

Het was even slikken dat Sander de camping van zijn oom erfde. Een mengelmoesje van campers, caravans, tenten en stacaravans geven het terrein een chaotische aanblik. Ze vindt het een raar plekje, deze camping in het zuiden van Limburg. De

omgeving is mooi: het dorpje pittoresk en de bossen adembenemend. Door de heuvels, beekjes en een grote variatie aan boom- en diersoorten waan je je in het buitenland. Het is de camping zelf die haar tegenstaat. Het is alsof de campinggasten een opzichzelfstaande gemeenschap vormen waar zij duidelijk niet bij hoort. Sander heeft daar geen last van. Het zal komen door de geschiedenis die hij hier heeft, dat hij zich direct op zijn gemak voelde zodra ze het chalet betrokken. Sander kwam hier al als kind en heeft gelukkige herinneringen aan de plek waar zij noodgedwongen woont. Hij kent een groot aantal van de campinggasten, noemt een aantal ouderen tante en oom, zonder dat er sprake is van een bloedband. Zij ziet ze als een raar en tikkeltje asociaal volk, waar ze zich liever van distantieert. Hoewel De Bossen haar plek niet is – hoe zou dat ook kunnen voor iemand die zichzelf als volbloed stadskind ziet? – heeft ze zich inmiddels in haar lot geschikt, nu ze inziet hoeveel plezier Sander aan het runnen van dit avondse terrein beleeft.

In een snelle beweging draait ze de sleutel rond in het slot. Het is donker binnen. Sander moet nog in de recreatieruimte zijn. Ze loopt in de schemering naar de keuken, zonder het licht aan te doen. Ze grijpt naar haar hals en denkt aan het moment dat ze ontwaakte. Het is haar niet eerder overkomen dat ze out ging. Ze draait de kraan wijd open en wast het vet van haar vingers. Waarom heeft die lul haar alleen gelaten? Ze vertrouwde hem en nu het erop aankwam is hij nergens te bekennen.

Een moment overweegt ze Pepijn te bellen. Ze bedenkt zich. Misschien is zijn vrouw bij hem.

Ze vult een glas en laat het vocht langs haar rauwe keel stromen.